

Mál nr. 291/2015
M og
vátryggingafélagið V v/örorku- og sjúkdómatryggingar.

Tilkynningafrestur 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004.

Gögn.

1. Málskot móttakið 30. júlí 2015 ásamt gögnum.
2. Bréf V dags. 27. ágúst 2015.
3. Vátryggingarskírteini vátryggingarinnar, sent frá V með tölvupósti 14. september 2015.

Málsatvik.

Í gögnum málsins kemur fram að M hlaut alvarlega heilablæðingu 11. apríl 2011. Frekari upplýsingar liggja fyrir í framlögðum læknisvottorðum um afleiðingar þeirra veikinda. M tilkynnti um veikindin með tjónstilkynningu til V þann 15. janúar 2013. V hefur hafnað greiðsluskyldu úr sjúkdómatryggingu og telur að tjón M hafi verið tilkynnt of seint í sjúkdómatryggingu M m.t.t. árstjónstilkynningarfrests sem tilgreindur er í 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004. V hefur hins vegar fallist á að greiðsluskylda geti verið fyrir hendi úr örorkutryggingu þar sem upphaf árstilkynningarfrestsins hafi verið annað hvað örorkubætur varðar en bætur úr sjúkdómatryggingu.

M vísar til þess að eðli veikinda hennar, sem hófust 11. apríl 2011, hafi haft mikil áhrif á líf hennar. Geta hennar að sinna venjulegum verkefnum daglegs lífs hafi skerst til muna strax í kjölfar heilablæðingarinnar og að hún hafi ekki getað gert sér grein fyrir mögulegum bótarétti sínum úr sjúklingatryggingu strax. Haustið 2012 hafi hins vegar farið í gang umsóknarferli varðandi örorkumat í samráði við heimilislækni M og tilkynning send til V í kjölfar þess eða í janúar 2013. M bendir á að sá ársfrestur sem V vísar til í lögum um vátryggingarsamninga sé ekki sérstaklega tilgreindur í vátryggingarskilmálum V heldur einungis vísað til laganna með almennum hætti. Það hafi því ekki verið augljóst að það M þyrfti að bregðast við fljótt auk þess sem það hafi verið henni ómögulegt vegna afleiðinga þeirra veikinda sem hún hlaut og tilgreind eru í gr. 7.5 í vátryggingarskilmálum V. M telur með hliðsjón af þessu að hún hafi ekki haft tækifæri til að bregðast við með tjónstilkynningu til V fyrr en í fyrsta lagi þegar umsóknarferli vegna örorkumats fór af stað haustið 2012 og þegar tjónið var tilkynnt til V í janúar 2013 hafi umræddur ársfrestur ekki verið liðinn. Einnig er vísað til bréfs frá lækni M dags. 28. ágúst 2014 þar sem kemur fram álit læknisins á því að M hafi ekki verið fær um að gera ráðstafanir sjálf varðandi vátryggingar eða viðlíka þætti í sínu daglega lífi eftir heilablæðinguna í apríl 2011.

V vísar til orðalags 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga um að vátryggðum beri innan árs frá því að hann fær vitneskju um atvik sem krafa hans er reist á að gera kröfu um bætur til vátryggingafélags. Veikindi M hafi komið upp 11. apríl 2011 og sama dag hafi hún farið í aðgerð og eftir það í endurhæfingu á sjúkrahúsi og síðan útskrifast þaðan um tveimur mánuðum seinna. V telur að upphaf árstilkynningarfrests beri að miða við það þegar M greindist sjúkdóm sem tilgreindur er í gr. 7.5 í vátryggingarskilmálum. Þó gefið sé einhvers konar svigrúm vegna eðli veikinda þá sé það svigrúm alla vega ekki algengur en þangað til M útskrifast af sjúkrahúsi og heim til sín, þ.e. í júní 2011. Þegar tjónið hafi síðan verið tilkynnt til V í janúar 2013 hafi sá ársfrestur verið liðinn.

Álit.

Í málinu er ágreiningslaust að M greindist með alvarlega heilablæðingu 11. apríl 2011 og þau veikindi uppfylli skilgreiningu heilaáfalls/slags (stroke) í skilningi gr. 7.5. í vátryggingarskilmálum V. Í 7. gr. vátryggingarskilmálanna kemur fram að vátryggingaratburður teljist einungis verða, ef vátryggður greinist með einhvern þeirra sjúkdóma sem tilgreindir eru í

greininni. Ágreiningur málsins einskorðast því við hvort M hafi gert kröfu um bætur með tjónstilkynningu til V innan þeirra tímafresta sem gilda um vátryggingarsamning hennar. Í vátryggingarskilmálum er slíkur tímafrestur ekki sérstaklega tilgreindur en í 16. gr. skilmálanna er vísað til þess að um samninginn gildi ákvæði laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004. Í 1. mgr. 124. gr. þeirra laga kemur fram að sá sem eigi rétt til bóta samkvæmt slysatryggingu, sjúkratryggingu eða heilsutryggingu með eða án uppsagnarréttar glati þeim rétti ef krafa er ekki gerð um bætur til vátryggingafélags innan árs frá því að hann fékk vitneskju um þau atvik sem hún er reist á. Í vátryggingarskírteini vátryggingarinnar er einnig sérstaklega vakin athygli á því að samkvæmt lögum glatist réttur til bóta ef vátryggður, eða sá sem á rétt til bóta, tilkynnir ekki V um kröfu sína innan árs. Slík tilgreining er í samræmi við kröfur sem gerðar eru í g.lið 2. mgr. 70. gr. laga um vátryggingasamninga um það sem þarf að koma fram í vátryggingarskírteini. Ekkert er komið fram í málinu sem gefur til kynna að M hafi ekki fengið vátryggingarskírteini sent.

Í þessu máli byggist krafa M á því að hún eigi rétt til vátryggingarbóta úr heilsutryggingu (sjúkdómatryggingu) vegna þess að hún greindist með tiltekinn sjúkdóm. Greining þess sjúkdóms fór fram 11. apríl 2011. Atvik þau sem krafa M er reist á úr sjúkdómatryggingu eru því þau atvik að greining sjúkdómsins átti sér stað en ekki hvenær eða hvernig afleiðingar sjúkdómsins urðu eins og t.d. skiptir meira máli þegar um er að ræða kröfu um bætur t.d. í svokallaða örorkutryggingu þar sem greiðsluskylda miðar við slíkar afleiðingar, hvenær og með hver víðtækum hætti þær komu fram.

Verður því ekki við annað að miða í þessu máli en að M hafi getað gert kröfu um bætur úr sjúkdómatryggingu sinni þegar sjúkdómur hennar greindist og henni mátti vera ljóst að hún greindist með slíkan sjúkdóm. Af læknisfræðilegum gögnum málsins verður ekki annað ráðið en að greining sjúkdómsins hafi verið ljós strax í apríl 2011 og verður að miða við að í allra síðasta lagi þegar M var útskrifuð af sjúkrahúsi í júní 2011 hafi henni átt að vera ljóst að hún hafi greinst með sjúkdóm þó starfræn geta hennar hafi verið takmörkuð í ljósi eðlis sjúkdómsins. Í ljósi þess að gildissvið sjúkdómatryggingarinnar miðast ekki við mat á afleiðingum sjúkdómsins verður hins vegar ekki hægt að miða við að atvik sem krafa M er reist á eigi að miða við þegar afleiðingar voru ljósar heldur þegar greining átti sér stað. Verður því ekki fallist á greiðsluskyldu V úr sjúkdómatryggingu.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr sjúkdómatryggingu hjá V.

Reykjavík 15. september 2015.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Ólafur L. Einarsson hdl.

Jón Magnússon hrl.